

[Stats- og udenrigsministeren.]

kunne ydes sådanne ministre et særligt tillæg på årlig 3 000 kr. med sædvanligt procenttillæg.

Medens en minister efter de gældende regler ved afgang fra ministerstilling har ret til ventepenge svarende til højeste pension i et år og højst tre år, således at tidsrummet inden for de nævnte grænser fastsættes af et af folketingets nedsat udvalg, har man fundet det mere hensigtsmæssigt i stedet at fastsætte, at alle afgående ministre har ret til ventepenge i to år uden adgang til forlængelse herudover.

For egenpensionernes vedkommende er der ikke foreslået nogen principiel ændring i de hidtil gældende regler, hvorefter pensionen udgør fra 10 til 50 pct. af ministerlønnen. Det bemærkes dog, at pensionskalaen er foreslået opbygget med 1 års intervaller modsat tidligere med 2 års intervaller, samt at pensionerne nu foreslås reguleret på tilsvarende måde som tjenestemandspensioner.

Enkepensionen, som efter den hidtidige ordning har været beregnet efter reglerne i tjenestemandsløven, foreslås nu fastsat på tilsvarende måde som egenpensionen. Efter forslaget vil den maksimale enkepension kunne andrage 12 780 kr., medens den efter den gældende ordning vil kunne udgøre indtil 15 120 kr. Det bemærkes dog herved, at efter den hidtidige ordning har enkepension med et højere beløb end den nu foreslåede maksimale enkepension ikke haft praktisk betydning.

De nye bestemmelser foreslås sat i kraft fra 1. juli 1958, men medfører ingen ændring i den pensionsmæssige stilling for tidligere afgående ministre.

Regeringen lægger vægt på, at det som tidligere vil være muligt at gennemføre loven om vederlag og pension for ministre i bred forståelse mellem folketingets partier.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Arbejds- og boligministeren (Bundvad): Jeg har herved den ære for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om værktøjsrettelse af offentlige arbejder m. v. og beskæftigelse af arbejdsløse.

Beskæftigelseslovgivningen har fra tid til anden været genstand for revision, senest i 1946; men efter at loven nu har været gældende i 12 år, anser regeringen det for rimeligt at bringe loven i overensstemmelse med de erfaringer, som er indvundet i den forløbne tid. Også inden for partiet venstre og det konservative folkeparti har man fundet tiden inde til visse revisioner. Jeg kan herom henvise til det af det ærede medlem hr. Søren Andersen m. fl. den 18. februar 1958 her i folketinget fremsatte forslag til lov om ændringer i beskæftigelsesloven og til de bemærkninger, der fremsattes ved dette forslags første behandling her i tinget den 13. marts 1958 (folketingsdendende 1957-58, sp. 3062 ff.).

Det lovforslag, jeg hermed fremsætter, har ikke alene i hovedtrækkene været omtalt ved første behandling af ovennævnte forslag, men har i sine enkeltheder været forelagt i det folketingsudvalg, som blev nedsat til behandling af det nævnte oppositionsforslag. Udvalget har imidlertid ment, at de foreslåede ændringer er så omfattende og af en så principiel karakter, at de ikke bør behandles som ændringsforslag til det nævnte lovforslag, men bør fremsættes som et selvstændigt forslag i folketinget. Da jeg ved et samråd i udvalget har erklæret mig enig i udvalgets opfattelse, tillader jeg mig efter aftale med udvalget at fremsætte forslaget som et selvstændigt forslag, for at det på sædvanlig måde kan blive underkastet 3 behandlinger i folketinget.

Lovforslaget fremtræder som en helt ny lov, men bygger i det væsentlige på den gældende beskæftigelseslov. Man har dog i denne indføjret et nyt afsnit (afsnit IV) om støtteforanstaltninger til udbygning af industriarealer og etablering af fælles værkstedshuse, ligesom man har fundet det rigtigt i loven at optage et afsnit (afsnit II), der indeholder bestemmelser svarende til bestemmelserne i den såkaldte „lille beskæftigelseslov“ (lov nr. 108 af 22. marts 1949 om tilskud fra den fælleskommunale ud-ligningsfond til visse kommunale arbejder, som ændret ved lov nr. 106 af 31. marts 1952). Endvidere har man benyttet lejligheden til at foretage forenklinger i de forskellige bestemmelser, idet man navnlig har haft for øje at henlægge forskellige afgørelser, som hidtil har skullet træffes af